

Prof. dr hab. Marek Dutkowski
70-483 Szczecin
al. Wojska Polskiego 109 B/1

Recenzja pracy doktorskiej mgr. Adama Wronkowskiego
pt. „Zachowania przestrzenne użytkowników miejskich placów w Poznaniu”

Podstawa formalna recenzji

Niniejsza recenzja wykonana została na prośbę Dziekana Wydziału Geografii Społeczno-Ekonomicznej i Gospodarki Przestrzennej Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu z dnia 29 czerwca 2022 r. na podstawie uchwały nr 035/2021/2022 Rady Naukowej Dyscypliny Geografii Społeczno-Ekonomicznej i Gospodarki Przestrzennej Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu z dnia 24 czerwca 2022 r. podjętej na podstawie art. 190 ust. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o Szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2020 r. poz. 85 z późn. zmianami).

Charakterystyka pracy

Recenzowana dysertacja wykonana została przez mgr. Adama Wronkowskiego – kierunek dyplomowania nie został ujawniony – (dalej Autor) na Wydziale Geografii Społeczno-Ekonomicznej i Gospodarki Przestrzennej Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu pod kierunkiem prof. UAM dr. hab. inż. Sylwii Staszewskiej i prof. dr hab. inż. arch. Roberta Maszalskiego.

Przedłożony do recenzji wydruk komputerowy liczy 222 stron tekstu zasadniczego, 40 stron spisów, załączników i streszczenia, zawiera 5 załączników, 32 tabele, 41 rycin i 3 fotografie. Spis literatury liczy (wg moich obliczeń) 385 pozycji, w tym 300 w języku angielskim. Autor wykazał biegłą i wyróżniającą się znajomość rozległej i wielodyscyplinarnej polskiej i zagranicznej literatury przedmiotu. Została ona również właściwie wykorzystana w pracy.

Z niewiadomych powodów dostarczona do recenzji oprawiona praca nie zawiera streszczenia w języku angielskim, co jest wymogiem formalnym zgodnie z art. Art. 187. Ust. 4 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o Szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2020 r. poz. 85 z późn. zmianami). Tytuł jednak został prawidłowo przetłumaczony na język angielski.

Pracę podzielono na dziewięć rozdziałów liczących od 10 do 40 stron, w tym wstęp i zakończenie. Autor stosuje uzasadniony treścią podział na rozdziały i podrozdziały. W zakończeniu przyjęty został układ wniosków w formie obszernych odpowiedzi na postawione na wstępie pytania badawcze, zawierających także rekomendacje do praktyki polityki miejskiej. Struktura pracy jest generalnie właściwa i dostosowana do treści. Zwracam jednak uwagę, że aż połowę

objętości pracy zajmują rozważania teoretyczne, co może być uzasadnione jej pionierskim charakterem, ale wydaje się, że mogłyby być ograniczone do 20-30 stron.

We wprowadzeniu jako pierwszej części wstępu Autor określa kontekst poznawczy prezentowanego studium empirycznego, trafnie wskazując słabości „tradycyjnych” geograficznych badań miejskich przestrzeni publicznych. Jednoznacznie określa przyjęte w pracy podejście jako humanistyczne. Ma to duże znaczenie dla mojego sposobu recenzowania tej pracy. Stoję mianowicie na stanowisku, że znaczna część metod badawczych, sposobu rozumowania, interpretacji i prezentacji wyników stawia tzw. geografii humanistyczną poza dyscypliną geografii społeczno-ekonomicznej i gospodarka przestrzenna, co jednak nie dotyczy geografii społecznej. Mogą zatem pojawić się wątpliwości, czy na podstawie pracy właściwie humanistycznej można nadać Autorowi stopień naukowy doktora w dyscyplinie geografii społeczno-ekonomicznej i gospodarka przestrzenna. W przypadku recenzowanej pracy uważam, że odpowiedź na to pytanie jest pozytywna. Podstawowym argumentem jest przedmiot – uwarunkowania przestrzenne zachowań oraz obiekt – place miejskie. Mają one niewątpliwie charakter geograficzny.

Również we wstępie Autor formułuje cel główny pracy, cztery cele szczegółowe oraz wynikające z nich problemy i pytania badawcze¹:

Cel główny: Opis i wyjaśnienie sposobu kształtowania się zachowań przestrzennych użytkowników miejskich placów.

Cel szczegółowy 1. Określenie roli miejskich placów dla użytkowników.

Cel szczegółowy 2. Identyfikacja potrzeb zaspokajanych przez użytkowników miejskich placów.

Cel szczegółowy 3. Identyfikacja czynników wpływających na zachowania przestrzenne użytkowników miejskich placów.

Cel szczegółowy 4. Określenie taktyk zachowań przestrzennych użytkowników miejskich placów.

Wśród pytań badawczych pojawia się następujące, nie znajdujące odzwierciedlenia w celach pracy:

Pytanie 6: Co tworzy afordancje wpływające na zachowania przestrzenne użytkowników miejskich placów?

Mimo że teorii afordancji Autor poświęca cały rozdział, nie znalazło to odzwierciedlenia w założonych celach pracy. Uważam, że psychologiczna teoria afordancji, jakkolwiek interesująca, choć równocześnie dyskusyjna, nie jest niezbędna do osiągnięcia założonych celów pracy. Ponadto wydaje się, że sama koncepcja afordancji, być może przydatna w psychologii środowiskowej, na gruncie nauk geograficznych jest dość banalna. To, że środowisko naturalne

¹ Wg mnie problem badawczy to pytanie o to, czego nie wiemy o interesującym nas fragmencie lub aspekcie rzeczywistości. Odrębne formułowanie problemów i pytań jest zbędne i prowadzi do zamieszania w procedurze badawczej.

i sztuczne stwarza różne możliwości działania człowieka i zaspokajania jego potrzeb jest dosyć oczywiste od stuleci. Dyskusja na ten temat toczyła się już ok. sto lat temu wokół pojęć determinizmu, posybilizmu i nihilizmu geograficznego. Oczywiście, inna jest skala tych rozważań, ale istota taka sama. Fakt, że indywidualne i zbiorowe potrzeby człowieka związane z jego środowiskiem mogą być zaspokajane bez wykorzystania istniejących i dostrzeganych afordancji jest w tej teorii pomijany.

We wstępie określono też ramy czasowe i przestrzenne podjętych badań, procedurę badawczą, przedstawiono krótko treść poszczególnych rozdziałów, zaprezentowano metody badawcze i wykorzystane źródła. Metody obserwacji, w postaci obserwacji, metody kwestionariuszowej za pomocą techniki CAWI oraz indywidualnych wywiadów w formie ustrukturyzowanej i swobodnej, zostały dobrane trafnie i umożliwiły pomyślne osiągnięcie założonych celów pracy.

W rozdziale drugim Autor omawia dotychczasowy stan wiedzy na temat otwartych przestrzeni publicznych i placów miejskich jako jednego z rodzajów takiej przestrzeni. Na stronie 25, po omówieniu definicji zaczerpniętych z literatury, Autor podaje własną definicję otwartej przestrzeni publicznej oraz stwarzanych przez nią możliwości. Podobnie jak w wypadku innych definicji, można mieć wątpliwości, czy wymienione cechy dotyczą tylko otwartych przestrzeni publicznych, jak np. place miejskie. Równie dobrze warunki te spełniają galerie handlowe i duże targowiska. Z różnych powodów, w tym warunków pogodowych w Polsce oraz bezpieczeństwa, rozległe przestrzenie zamknięte pełnią funkcję placów miejskich. Zjawisko to warte jest może przebadania.

Następnie Autor omawia historię i rozwój otwartych przestrzeni publicznych w Europie. Moim zdaniem, w kontekście celów pracy, jest to część zbędna. Następny fragment tekstu został poświęcony typom i funkcjom otwartych przestrzeni publicznych. Zestawione w Tab. 5 przykłady klasyfikacji tych obszarów wykazują liczne niespójności, a nawet sprzeczności. Autor jednak nawet nie próbuje ich rozstrzygać, a w efekcie nie podaje przyjętej przez siebie dla celów pracy definicji placu miejskiego i nie odnosi jej do wybranych obiektów badań, a nawet do głównego obiektu, czyli Placu Wolności w Poznaniu. Zamieszcza jednak na Ryc. 3 niezrozumiałe dla mnie schemat warstwowej struktury placu miejskiego jako otwartej przestrzeni publicznej. Kolejny podrozdział dotyczy struktury i elementów miejskich placów, a Tab. 6 elementy te zostały wymienione. Następnie Autor krótko odnosi się do współczesnych problemów kształtowania miejskich placów oraz wpływu ich jakości na zachowania przestrzenne człowieka. Są to kwestie zbyt skomplikowane, aby omawiać je w formie tak krótkiej, a ponadto zbędne w tym miejscu pracy.

Rozdział trzeci poświęcony jest użytkownikom miejskich placów. Autor na str. 54 podaje przyjętą przez siebie definicję użytkownika miejskiego placu. Nazywa tak te osoby, które wykorzystują przestrzeń incydentalnie lub regularnie prowadząc aktywności mające na celu

zaspokojenie swoich potrzeb. Można się tylko domyślać, że Autorowi chodzi o przestrzeń, czyli obszar placu miejskiego. Bez takiego uściślenia definicja dotyczy każdego obszaru. Przykłady są zbyt banalne, aby tu je przytaczać. Następnie Autor omawia role przyjmowane przez użytkowników miejskich placów, strefy penetracji ośrodka zachowania, a następnie wzajemne relacje między użytkownikami a przestrzenią ich aktywności.

Rozdział czwarty poświęcony został zachowaniom przestrzennym człowieka, czyli głównemu składnikowi przedmiotu badań – uwarunkowań tych zachowań. Autor podaje na str.67 własną definicję tego zjawiska. Wprowadza w niej określenie przestrzeni jako ośrodka transmisji zachowań przestrzennych. Następnie Autor omawia różne aspekty tego pojęcia, a także różnice pomiędzy nimi a zrachowaniami w przestrzeni, które zostały przedstawione w Tab. 7 w kontekście interpretacyjnym. O ile jestem w stanie zrozumieć zawile wywody Autora, co wynika raczej z silnego zróżnicowania poglądów w literaturze niż z niezdolności Autora do konkretyzacji swoich myśli, różnica pomiędzy tymi pojęciami wynika wyłącznie z innego podejścia badawczego i interpretacyjnego – akcentowania innych aspektów ich pojawiania się i trwania. Przedmiotowo są to indywidualne i zbiorowe działania (czyny) ludzi, których charakter w istotnym stopniu zależy do umiejscowienia w przestrzeni i związanych z nią uwarunkowań. Autor deklaruje także, że recenzowana praca dotyczy skali mikro, co ilustruje Ryc. 6. Z rysunku tego wynika jednak, zresztą zgodnie z rzeczywistością, że raczej mamy do czynienia z kontinuum, niż z dychotomicznym podziałem na skalę makro i mikro. A jeżeli nawet przyjąć takie dychotomiczne ujęcie, to wypadałoby podać definicje tych skal². W Tab. 9 Autor wymienia cechy zachowań przestrzennych. Są one jednak bardzo niespecyficzne. Jeśli usunąć cechę pierwszą i czwartą, cechy te odnoszą się do każdego zachowania człowieka. Przykładem mogą być zachowania człowieka wobec własnego psa. Ryc. 7 zawiera przykład klasyfikacji zachowań przestrzennych w mikroskali ze względu na różne kryteria. Niestety, cytowani pod tabelą autorzy nie popisali się głębszym namysłem. Wyróżnione klasy są banalne lub dyskusyjne. W którym momencie kończy się krótkotrwałość a zaczyna długotrwałość? Oczywiście te uwagi skierowane są do autorów przytaczanych prac, ale można byłoby oczekiwać pewnego komentarza ze strony Autora recenzowanej pracy.

W kolejnym podrozdziale Autor przechodzi do omówienia kwestii percepcji przestrzeni w kontekście zachowań przestrzennych. Na podstawie analizy literatury proponuje schematy (Ryc. 8-11) opisujące i wyjaśniające związki pomiędzy tymi dwiema czynnościami podejmowanymi przez człowieka. Jest to przydatne w trakcie interpretacji wyników badań empirycznych. Szczególnie istotne są czynniki wpływające na percepcję przestrzeni miejskiej.

² Tradycyjny w geografii podział na skalę globalną, kontynentalną, krajową, regionalną i lokalną jest tu nieprzydatny. Należałoby może nawiązać do książki Edwarda Halla *Ukryty wymiar* (1976, 2001, 2003), którą Autor umieścił w spisie literatury w oryginalnej wersji z 1966 r. Są tam propozycje skal przestrzennych, które nazywam subgeograficznymi, przydatne moim zdaniem w rozważaniach o użytkowaniu placów miejskich.

Rozdział piąty poświęcony jest omówieniu koncepcji afordancji. W Tab. 10 Autor odnosi te ustalenia do placów miejskich. Chciałbym jednak powtórzyć swój pogląd, że koncepcja afordancji być może jest innowacyjna na gruncie psychologii, a zwłaszcza psychologii środowiskowej, lecz niewiele wnosi lub jest wręcz banalna na gruncie społeczno-ekonomicznej części nauk geograficznych czy urbanistyki. Sam Autor daje tego dowód na Ryc. 5, gdzie wyróżnia funkcje i cechy przestrzeni mogące zaspokoić potrzeby człowieka, czyli afordancje. Trzeba jednak przyznać, że Autor dokonuje rzetelnej analizy literatury poświęconej afordancji i zastosowania tego pojęcia w badaniach zachowań przestrzennych.

Rozdziały szósty, siódmy i ósmy zawierają wyniki przeprowadzonych ankietowych badań empirycznych, ich interpretację i dyskusję. Rozdział szósty zawiera charakterystykę obiektów badania – 15 placów miejskich. Brakuje jednak tabeli zawierającej podstawowe informacje na temat ich powierzchni, zagospodarowania, „umeblowania” (np. liczby miejsc do siadania) w tym zwłaszcza udziału zieleni i ewentualnie powierzchni wodnych, dostępności komunikacyjnej, punktów handlowych i gastronomicznych itp. czyli istotnych składników oferowanych przez nie afordancji. Ustalona została natomiast popularność tych placów dla respondentów (Ryc. 23). Najbardziej popularny jest Stary Rynek, a następnie Plac Wolności, który został wybrany przez Autora jako obiekt pogłębionej analizy. Dokonuje też podziału na place administracyjne, mentalne i mieszane. Kolejno Autor przedstawia funkcje przypisywane miejskim placom przez użytkowników. Przytacza oryginalne wypowiedzi zebrane w trakcie wywiadów pogłębionych. Bardzo interesująca jest Ryc. 28, gdzie przedstawiono chmurę słów charakteryzujących w wywiadach miejskie place. Uczestnicy wywiadów wymieniali najczęściej takie słowa jak „odpoczynek, spotkania, rekreacja oraz imprezy”. Trzeba jednak powiedzieć, że jest to dość oczywiste i nie wymaga przeprowadzania badań naukowych. W podrozdziale 6.5. Autor charakteryzuje Plac Wolności jako obiekt pogłębionych badań. Zdecydowanie brakuje konkretów, np. powierzchni i jej pokrycia, liczby i rodzaju drzew i krzewów, liczby ławek i związanych z nimi miejsc siedzących.

Rozdział siódmy zawiera wyniki badań bezpośrednio związanych z celem pracy, dotyczących uwarunkowań zachowań przestrzennych użytkowników miejskiego placu w Poznaniu. Autor stosuje ilościowe metody analizy wyników (wskaźniki częstości wypowiedzi), choć wcześniej deklaruje podejście jakościowe. Proponuje liczne uogólnienia modelowe. Można powiedzieć, że w pełni wykorzystuje zgromadzony materiał empiryczny. Kolejno omawia deklarowane potrzeby oraz scenariusze ich zaspokajania. Następnie omawia warunki wyboru miejskiego placu jako miejsca aktywności, w tym warunki pogodowe i porę dnia. Z kolei przechodzi do przedstawienia zidentyfikowanych czynników wpływających na zachowania przestrzenne, które dzieli na środowiskowe, przestrzenne, kulturowe, społeczne, fizyczne i psychologiczne. Wskazuje czynniki ograniczające i stymulujące zachowania przestrzenne człowieka. Na Ryc. 38 przedstawia schematycznie oddziaływania pomiędzy poszczególnymi kategoriami

czynników wpływających na zachowania przestrzenne człowieka. Moim zdaniem struktura tych wzajemnych oddziaływań jest jednak odmienna. Czynniki te należy podzielić na trzy grupy:

- 1) wynikające z przyrodniczych i sztucznych składników środowiska człowieka,
- 2) wynikające ze struktury i sposobu funkcjonowania społeczeństwa oraz jego kultury,
- 3) wynikające z cielesnych i duchowych cech człowieka.

Warto byłoby zbadać, które z nich dominują w trakcie podejmowania poszczególnych rodzajów zachowań przestrzennych. Przykładowo, choć hipotetycznie, wykorzystanie możliwości (afordancji) „siadalności” wymaga przede wszystkim istnienia ławki oraz wolnego miejsca na niej, następnie ewentualnego zmęczenia lub społecznie wskazanej potrzeby zajęcia miejsca na ławce przez parę lub grupę w celu rozmowy³. Wszystkie te czynniki tracą na znaczeniu w czasie deszczu i zaraz po nim, niskiej temperatury oraz zimy, zwłaszcza śnieżnej. Wykorzystanie możliwości pospacerowania wykazuje inną kolejność znaczenia tych czynników, np. pogoda odgrywa mniejszą rolę.

W kolejnym podrozdziale Autor wraca do koncepcji afordancji, lecz raczej krótko i bardzo ogólnie. Potwierdza to moją opinię, że koncepcja ta jest zbędna w procedurze osiągnięcia celów pracy. Wręcz humorystycznie brzmią nazwy afordancji, np. siadalność, stalność, spacerowność itp.⁴

Rozdział ósmy zawiera prezentację taktyk zachowań przestrzennych człowieka. Autor wyróżnia taktyki zorientowane na przestrzeń, ma ludzi i na potrzeby. Liczy on ok. 20 stron, zawiera liczne powołania się na wypowiedzi osób ankietowanych i jest, moim zdaniem, bardzo wartościowy. Stanowi doskonały materiał do dobrej publikacji. Trzeba tylko uściślić pojęcia placów kulturowych, targowych, komunikacyjnych i rekreacyjnych. W praktyce występują bowiem różne warianty funkcji mieszanych, np. kulturowo-rekreacyjnych czy targowo-komunikacyjnych.

Warto wykorzystać ten bardzo wartościowy rozdział w aspekcie praktycznym i powiązując go z wiedzą i praktyką kształtowania zagospodarowania placów miejskich, może we współpracy ze specjalistami w tej dziedzinie, władzami i aktywistami miejskimi. Liczne przypadki tzw. betonozy placów w ramach ich rewitalizacji krytykowane są ze względu na negatywne skutki dla lokalnego bilansu cieplnego i zasobów zieleni. Brakuje ocen z punktu widzenia użytkowników i ich zachowań przestrzennych.

³ Intersujące są rozważania Jana Gehla na temat wpływu ustawienia ławek na tworzoną przez nie afordancję „siadalności” w celu „rozmawialności”.

⁴ Do głowy przychodzą podobne, związane niewątpliwie z użytkowaniem placów miejskich: „napijalność” (kawy i in. napojów), „najadalność” (przekąski, w tym zwłaszcza lody), „obserwowalność, a nawet gapialność” (zachowania innych, podziwianie pań vs panów, oglądanie występów ulicznych performancerów), „prezentowalność” (pokazywanie strojów, a także partnera lub partnerki), „słuchalność” (słuchanie ulicznych muzyków), „ganiałość” (bieganie za bańkami mydlanymi), „latałość” (puszczenie latawców i samolotów zabawek), „jezdność” (kierowanie zdalnie sterowanymi modelami samochodów); „tańcowalność” (możliwość tańca w grupie amatorskiej, np. salsy czy tanga). Wszystkie te afordancje występują na obserwowanym przeze mnie od 20 lat placu miejskim o nazwie Jasne Błonia im. Jana Pawła II.

W zakończeniu Autor trafnie, na tle całej pracy dość syntetycznie, przedstawia wyniki badań empirycznych na tle przyjętych założeń teoretycznych, odpowiadając wyczerpująco na postawione we wstępie pytania badawcze.

Pracę kończą spisy literatury (385 pozycji), tabel (32 pozycje), rycin (41 pozycji) i fotografii (3 pozycje). W pięciu załącznikach Autor przedstawia formularze kwestionariuszy i inne materiały dokumentujące przeprowadzone prace empiryczne.

Uwagi i sugestie

Zamieszczone niżej uwagi i sugestie mają raczej charakter ogólny i mogą być dyskusyjne, zwłaszcza dla zwolenników podejścia humanistycznego. Głównym celem ich przedstawienia jest udoskonalenie tekstu, zwłaszcza gdyby miał stanowić podstawę publikacji. Słowo „należy” trzeba rozumieć jako zachętę, a nie jako nakaz.

1. Należy uściślić definicje podstawowych pojęć stosowanych w pracy.
2. Należy przestawić pełną szczegółową charakterystykę głównego obiektu badań, tj. Placu Wolności, a także uproszczoną charakterystykę pozostałych placów miejskich w Poznaniu.
3. Należy przedstawić listę zachowań przestrzennych zaobserwowanych na badanym placu miejskim wraz z dokumentacją fotograficzną wg ich rodzajów i raportem z tych badań terenowych. Możliwe jest chyba wykorzystanie w tym celu systemów monitoringu miejskich przestrzeni. Również dostęp do lolaizacji GPS telefonów komórkowych mógłby stanowić nowe źródło danych empirycznych.
4. Należy rozważyć przydatność koncepcji afordancji w badaniach zachowań przestrzennych na placach miejskich. W wypadku uznania jej za przydatną, warto rozważyć pełniejsze odniesienie jej do wyników badań, przy pominięciu innych kwestii, i przygotowanie odrębnej publikacji w czasopiśmie „wyspecjalizowanym” w problematyce afordancji, prawdopodobnie w dyscyplinie psychologia.

Ocena pracy

Recenzowana praca mgr. Adama Wronkowskiego należy, jak już stwierdziłem wyżej, do dyscypliny geografia społeczno-ekonomiczna i mieści się w jej nurcie humanistycznym – w tym wypadku skupiającą uwagę na zachowaniach przestrzennych użytkowników placów miejskich na przykładzie Poznania. Jest to jeden z najbardziej aktualnych kierunków badań na styku geografii społeczno-ekonomicznej i ekologicznej psychologii środowiskowej.

Głównym celem pracy jest opis i wyjaśnienie sposobu kształtowania się zachowań przestrzennych użytkowników miejskich placów. Jest to cel ambitny, istotny pod względem poznawczym i aplikacyjnym. Cel ten został osiągnięty i udokumentowany wynikami badań

empirycznych wykorzystujących metodę wywiadów oraz obserwacji terenowej. Autor uzyskał liczne wartościowe poznawczo wyniki, wykraczające poza stawiane pracy cele. W polskich warunkach praca ma charakter pionierski. Prawidłowy, to znaczy odpowiedni do założonych celów jest dobór obszaru badań, obiektów badań oraz metod. W wyniku własnych badań empirycznych udzielone zostały odpowiedzi na wszystkie postawione pytania. Wnioski zostały sformułowane jasno i oparte na wynikach badań. Uzyskana nowa wiedza odniesiona została do aktualnej literatury przedmiotu. Przeprowadzona przez Autora dyskusja wyników własnych badań świadczy o jego dojrzałości naukowej.

Konkluzja

Powyższa recenzja rozprawy doktorskiej, mimo przedstawionych wyżej uwag i komentarzy, daje podstawę do stwierdzenia, że jej Autor:

- posiada ogólną wiedzę teoretyczną i umiejętności z zakresu geografii społeczno-ekonomicznej i gospodarki przestrzennej, a zwłaszcza w jej nurcie humanistycznym, pozwalające na prowadzenie pracy naukowej;
- potrafi prawidłowo wybrać i postawić problem badawczy oraz przedstawić jego oryginalne rozwiązanie;
- umie znaleźć właściwe metody badawcze i stosować je, a w szczególności opanował techniki wywiadu drogą internetową oraz pogłębionego wywiadu bezpośredniego;
- potrafi wyciągać merytoryczne wnioski z własnych badań, prezentować je w zrozumiały sposób, a także formułować zalecenia do polityki miejskiej.

Wobec powyższego stwierdzam, że w świetle art. 187. Ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o Szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2020 r. poz. 85 z późn. zmianami. praca mgr. Adama Wronkowskiego pt. „Zachowania przestrzenne użytkowników miejskich placów w Poznaniu” może być przyjęta jako rozprawa doktorska w dyscyplinie geografia społeczno-ekonomiczna i gospodarka przestrzenna i dopuszczona do publicznej obrony na Wydziale Geografii Społeczno-Ekonomicznej i Gospodarki Przestrzennej Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu.

Szczecin, 18 września 2022 r.